ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στὴν Ἀρίσση, πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Σονόρας τοῦ Μεξικοῦ, φτάνει ἑξαφνα μιὰ μέρα ἕνας μυστηριώδης Ἰσπανός εὐγενής, ὁ δὸν Ἐστεβάν δὲ Ἀρκίζα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ διοργανώση ἰσχυρη συνοδεία ἀπὸ κυνηγοὺς ἀγρίων θηρίων, χρυσοθήρας καὶ ἄλλους τυχοδιώκτες καὶ νὰ ἐκστρατεύση μ' αὐτοὺς στὰ βάθη τῶν παρθένων μεξικανικῶν δασῶν, ὅπου βρίσκονται θησαυροὶ χρυσοῦ, μαχόμενος μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους Ἰνδοὺς τῆς ζούγκλας κα τὰ θηρία. Ἐνῶ ἡ ἑτοιμασίες τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς προχωροῦν πυρετωδῶς, ὁ δὸν Ἐστεβάν καλεῖται ἐξαφνα ἀπὸ ἕνα χρυσοθήρα, τὸν Κουχίλλο, σὲ ἰδιαίτερη συνέντευξι. Ὁ Ἰσπανος εὐγενὴς πηγαίνει στὴ συνέντευξι καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ Κουχίλλος εἶνε ἕνας παληὸς γνώριμός του κακοῦργος, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει παληοὺς λογαριασμούς. Εἶνε ἑτοιμοι ν' ἀλληλοσφαγοῦν, μά τὸ μυστικὸ τοῦ Κουχίλλου συγκρατεῖ τὸν δὸν Ἐστεβάν. Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ προτείνει νὰ τὸν ὁδηγήση σὲ μιὰ χρυσοφόρο κοιλάδα, ἡμέρες μακρυά, μέσα στὰ παρθένα δάση, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ὁποσχεθῆ πὸς θὰ τοῦ δώση ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ παραμυθένιο χρυσάφι, τὸ μερδικό του. Ὁ δὸν Ἐστεβάν δέχεται κι' ὁ Κουχίλλος τοῦ ἐξηγεῖ πῶς ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς κοιλάδας τοῦ χρυσοῦ. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἤξερε μονάχα ἕνας ἀτρόμητος κυνηγός, ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος. Ξεκίνησαν κάποτε μαζὶ καὶ μαχόμενοι μὲ τοὺς Ἰνδούς, ἔφτασαν στὸ μέρος τοῦ θησαυροῦ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν οὔτε νὰ τὸν ἀγγίσουν. Τοὺς ἐπετέθησαν ἔξαφνα οἱ Ἰνδοὶ καὶ σκότωσαν τὸν Ἀρελλάνο... Ὁ δὸν Ἐστεβὰν ἐκεκινάει γιὰ τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ μετὰ δυὸ βδομάδες. Στὸ δρόμο βρίσκουν ἑτοιμοθάνατο ἀπ' τὴ δίψα τὸν γυιὸ τοῦ Ἀρελλάνου, τὸν Τιβούρκιο. Ὁ Κουχίλλος μένει μαζύ του, τὸν φέρνει στὶς αἰσθήσεις του καὶ φεύγουν ἀμέσως γιὰ τὴν κατασκήνωσι τοῦ δὸν Ἐστεβάν, ὅπου τὴ νύχτα τοὺς περικυκλώνουν ἄγρια θηρία, τὰ ὁποῖα διψοῦν καὶ θέλουν νὰ ξεδιψάσουν στὴν πλαγινὴ χαβούζα. Ἄγριοι βρυχηθμοὶ δονοῦν τὸν ἀέρα. Ἡ συνοδεία τῶν χρυσοθηρῶν ἀγωνιᾶ καὶ τρέμει...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνο ὁ Τιβούρκιος δὲν μιλοῦσε. Μὲ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του στὴ φούχτα, ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίση τὴ ζωή του, ἄκουγε ἄφοβα τὰ τρομερὰ σκουξίματα τῶν τίγρεων ποὺ πλησίαζαν διαρκῶς, χωρὶς νὰ τὶς φοβίζουν ἡ τεράστιες φλόγες τῆς φωτιᾶς, σπάζοντας τὰ ξερόκλαδα ποὺ βρισκόντουσαν ἐμπρός τους.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ βγῆκε ἀπ' τὴ σκηνή του ὁ δὸν Ἐστεβάν, μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι, ἀκολουθούμενος κ' ἀπὸ τὸν γερουσιαστὴ δὸν Βικέντιο. Ὁ δὸν Ἐστεβὰν κύτταξε ὁλόγυρα, κατάλαβε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν ἄνθρωποι καὶ ζῶα καὶ εἶπε περήφανα :

— Ἄλλο μέσον σωτηρίας δὲν ὑπάρχει, παρὰ νὰ πολεμήσουμε μὲ τὰ θηρία, σὰν ἄνδρες. Εἶμαι ἀρχηγὸς ἐδῶ καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ἁρμόζει στὴν περίστασι αὐτή. Θὰ σταθῶ καὶ θὰ περμένω τὰ θηρία ἀριστερὰ τῆς κατασκηνώσεως. Σύ, φίλε μου δὸν Βικέντιε, πήγαινε ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος καὶ καλὴ ἐπιτυχία. Ἐμπρός !...

Ὁ δὸν Βικέντιος Τραγαδοῦρος ὅμως δὲν ἦταν ἄνθρωπος τόσο γενναῖος καὶ τόσο ἀποφασιστικός. Γι' αὐτό, τὰ λόγια τοῦ δὸν Ἐστεβὰν τοῦ πάγωσαν τὸ αἷμα. Κι' ἀντὶ νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸν κίνδυνο, εἶπε μὲ φωνὴ ποῦτρεμε :

— Ἂς μὴ βιαζόμαστε, δὸν Ἐστεβάν, φίλε μου. Ἀντὶ νὰ τὰ βάλουμε μ' ὅλα τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, δὲν θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τραβηχτοῦμε πιὸ πέρα καὶ νὰ τ' ἀφήσουμε νὰ ρθοῦν στὴ χαβούζα νὰ σβύσουν τὴ δίψα τους ; Νομίζω...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τελειώση τὴ φράσι του.

— Εἴμαστε ἄνδρες καὶ θὰ φερθοῦμε σὰν ἄνδρες, τὸν διέκοψε ἀπότομα καὶ θυμωμένα ὁ δὸν Ἐστεβάν. Ἐμπρὸς λοιπόν !...

Ὁ Τιβούρκιος, ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ μ' ἐνδιαφέρον καὶ χωρὶς νὰ μιλάη, βλέποντας τὸν τρόμο τοῦ δὸν Βικέντιου, αἰσθάνθηκε οἶκτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Συγχρόνως, τὸν ἠλέκτρισε ἡ γενναιότης τοῦ δὸν Ἐστεβάν. Σηκώθηκε λοιπὸν ὄρθιος καὶ εἶπε στὸν δὸν Βικέντιο :

— Κύριε, ἔχω κινηγήσει πολλὲς φορὲς θηρία. Αὐτὴ ὑπῆρξε ὡς τώρα ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Θὰ σᾶς ἤμουν συνεπῶς πολὺ ὑπόχρεως, ἂν δεχόσαστε νὰ μοῦ παραχωρήσετε τὴ θέσι σας.

Τὰ λόγια τοῦ νέου συγκίνησαν βαθύτατα τὸν δὸν Βικέντιο. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη κὰν ν' ἀκούση τὴν ἀπόφασι τοῦ δὸν Ἐστεβάν, ποὺ κύτταζε τὸν Τιβούρκιο περίεργα, ἀλλὰ καὶ μὲ θαυμασμό, τοῦ ἔτεινε τὸ ὅπλο του, λέγοντας :

— Πολὺ εὐχαρίστως, παλληκάρι μου. Πολὺ εὐχαρίστως. Νά, πάρτε τὸ ὅπλο μου. Καὶ καλὴ ἐπιτυχία, γενναῖε μου...

Μόλις ὁ δὸν Βικέντιος τελείωσε τὴ φράσι του, ἕνα οὐρλιαχτὸ τσακαλιοῦ ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν τὰ θηρία.

Οἱ χρυσοθῆραι κυττάχτηκαν σαστισμένοι.

— Ἕνα τσακάλι κοντὰ σὲ δυὸ διψασμένες κ' ἐρεθισμένες τίγρεις ! ψιθύρισι ἱ Βικέντιος. Μὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πρώτη φορὰ τὸ συναντῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Κι' ὅμως, εἶπι ὁ Κουχίλλος, πολλὲς φορὲς τὰ τσακάλια παρακολουθοῦν ξωπίσω τὶς τίγρεις, γιὰ νὰ φᾶνε ὅ,τι ἀπομείνει ἀπ' τὰ ζῶα ποὺ θὰ κατασπαράξουν αὐτές.

— Ναί, αὐτὸ συμβαίνει, ἐξήγησε ὁ Βενίτος, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἐδῶ ἡ τίγρεις εἶνε διψασμένες κ' ἀγριεμμένες. Ἐκτὸς ἂν τὸ σκούξιμο τοῦ τσακαλιοῦ π' ἀκούσαμε, προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπο.

— Ἀπὸ ἄνθρωπο ! εἶπε ὁ Βαράγιας. Καὶ ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάση δυὸ τόσο τρομερὰ θηρία, μέσα στὴν κόλασι αὐτὴ τῆς κατασκότεινης νύχτας ;

— Κι' ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ τὸ κάμουν κ' αὐτό. Ἄνθρωποι μὲ γενναία καρδιά, ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ φόβος.

— Ἐννοεῖς τοὺς Ἀμερικανοὺς κυνηγοὺς τῶν ἄρκτων ;

— Ἀκριβῶς.

— Ἔστω, ἀλλὰ ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχουν σήμερα πειὰ τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι. Οἱ κυνηγοὶ αὐτοὶ ζοῦσαν ἄλλοτε, στὰ παληὰ χρόνια, σήμερα ὅμως....

Ἕνα νέο οὐρλιαχτὸ τσακαλιοῦ ἀκούστηκε καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν πιὸ ἄγρια τὰ μουγκρητὰ τῶν τίγρεων.

Οἱ χρυσοθῆραι ἔστεκαν ἀποσβολωμένοι, γεμάτοι ἀγωνία, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ βροντώδης, σὰν κεραυνός, ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας :

— Ἔ !... Ἀπὸ τὴ φωτιά !...

Οἱ χρυσοθῆραι ἐσάστισαν. Ὥστε ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ἐκεῖ πλάϊ τους, μέσα στὸ σκότος, λίγα βήματα ἴσως μακρυὰ ἀπ' τὶς τίγρεις ! Ἄνθρωποι τόσο γενναῖοι καὶ τόσο ἄφοβοι, ὥστε ν' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ θηρία ποὺ μαζευόντουσαν τὴ νύχτα στὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ ξεδιψάσουν ;

Ἡ κατάπληξις τῶν τυχοδιωκτῶν ἦταν τόση, ὥστε κανεὶς δὲν σκέφτηκε ν' ἀπαντήση στὴ φωνὴ ποὺ τοὺς ἐκάλεσε.

Τότε, τὰ πυκνὰ κλαδιὰ ποὺ τριγύριζαν τὴν κατασκήνωσι ἄνοιξαν ἀπότομα κι' ἕνας γίγαντας παρουσιάστηκε μπρὸς στοὺς ἐμβρόντητους ἀνθρώπους τοῦ δὸν Ἐστεβάν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ψηλὸς καὶ εὔρωστος καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰ μακρυὰ καὶ βαρειὰ δκτάγωνη καραμπίνα. Τ' ἀστραφτερὸ βλέμμα του ἔπεσε γοργὸ ἐπάνω στοὺς χρυσοθήρας κι' ἔπειτα εἶπε μ' ἀπότομη φωνή :

— Ὁ διάβολος νὰ πάρη τὴ φωτιά σας ! Ἡ φλόγες της τρομάζουν μιὰ ὥρα τώρα δυὸ ἀπ' τὶς ὡραιότερες τίγρεις ἀπ' ὅσες μούγκρισαν ποτὲ στ' ἄγρια αὐτὰ δάση. Σβύστε την γρήγορα !...

— Νὰ τὴ σβύσουμε ! τραύλισε ὁ Βαράγιας. Νὰ τὴ σβύσουμε ; Ἂν τὸ κάνουμε αὐτό, χαθήκαμε.

— Αὐτὸ εἶνε σίγουρο, εἶπε μὲ φόβο κ' ὁ γερουσιαστὴς δὸν Βικέντιος.

Ὁ γίγας ἐγέλασε δυνατά, ἔτσι ποὺ τὸ γέλιο του ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ δάσος, μὲ πάταγο καταρράκτου καὶ φώναξε πάλι :

— Μωρὲ μπράβο ! Τόσοι παλληκαράδες ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, φοβόσαστε δυὸ τίγρεις ;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐπενέβη ὁ δὸν Ἐστεβάν.

— Ποιὸς εἶσαι ; ρώτησε τὸ γίγαντα.

— Κυνηγός, καθὼς βλέπει ἡ ἀφεντιά σου.

— Τί κυνηγός ;

— Κατὰ τὴν περίστασι, κύριε.

Ρίχνονται ἀσυγκράτητοι, σὰν λυσσασμένοι .

'Εγὼ κι' ὁ σύντροφός μου, ὁ ἄξιος κ' ἀκατάβλητος Πέπες, ὁ 'Υπαρᾶς ἢ ἡ Τσίχλα, καθὼς τὸν λένε οἱ ἐρυθρόδερμοι, κυνηγᾶμε κάστορες, λύκους, λιοντάρια, τίγρεις καὶ 'Ινδούς.

— Σᾶς στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μᾶς σώσετε! ξεφώνισε ἔξαφνα ὁ Κουχίλλος.

— Ὄχι δά, ἀποκρίθηκε ὁ θηριοκυνηγός, στὸν ὁποῖο δὲν ἄρεσαν καθόλου τὰ μοῦτρα τοῦ τυχοδιώκτη αὐτοῦ. Κυνηγούσαμε προηγουμένως δυὸ λιοντάρια καὶ μιὰ τίγρι ποὺ συμποσίαζαν πάνω σ' ἕνα σκασμένο ἄλογο. Σκοτώσαμε τὸ ἕνα λιοντάρι, τὸ ἀφήσαμε ἐπὶ τόπου καὶ πήραμε ξοπίσω τὴ μιὰ ἀπ' τὶς τίγρεις, ἡ ὁποία στὸ δρόμο ζευγάρωσε μὲ μιὰ ἄλλη. Ἔτσι βρεθήκαμε δῶ πέρα.

— Πρόκειται γιὰ τὸ ἄλογό μου, εἶπε ὁ Τιβούρκιος.

'Ο γίγας τοὔριξε ἕνα βλέμμα συμπαθείας καὶ ξανάπε:

— Καὶ τώρα, ἂν θέλετε νὰ σᾶς σώσουμε, θὰ σβύσετε τὴ φωτιά.

— Κι' ὁ σύντροφός σου ποῦ εἶνε; ρώτησε ὁ δὸν 'Εστεβάν.

— Ὅπου καὶ νᾶναι ἔφτασε, ἀπάντησε ὁ κυνηγός.

'Ο δὸν 'Εστεβὰν κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ ἄνδρας γενναίους καὶ τολμηρούς. Ἄλλη ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε ἄλλωστε. Γύρισε λοιπὸν στοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς διέταξε νὰ σβύσουν τὴ φωτιά.

'Αμέσως τότε, ὁ κυνηγὸς τῶν τίγρεων ἄρχισε νὰ μιμῆται τὸ σκούξιμο τοῦ τσακαλιοῦ. Ἕνα παρόμοιο σκούξιμο ἀκούστηκε μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι. Καὶ σὲ λίγο, ἕνας δεύτερος κυνηγὸς παρουσιάστηκε, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι. Ἦταν κ' αὐτὸς ψηλὸς κι' εὔρωστος, μὰ μπροστὰ στὸ σύντροφό του φαινόταν νάνος.

'Ο γέρο Βενίτος, μόλις ἀντίκρυσε τοὺς δυὸ κυνηγούς, γύρισε καὶ εἶπε σιγὰ στὸ Βαράγια:

— Τοὺς ξέρω, τοὺς ξέρω καλά. Εἶνε τρομεροί, ἀκατάβλητοι. 'Ο ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ πιὸ φοβερὸς φονηᾶς τῶν 'Ινδῶν. Τοὺς μισεῖ θανάσιμα, γιατὶ σκότωσαν κάποτε τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε....

Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει πειὰ καὶ βαθὺ σκοτάδι ἁπλώθηκε γύρω.

Οἱ χρυσοθῆραι πνιγόντουσαν ἀπ' τὴν ἀγωνία.

— Καὶ τώρα, τοὺς εἶπε ὁ γίγας κυνηγός, τραβηχτῆτε λίγο ἀριστερὰ καὶ μὴ βγάζετε τσιμουδιά.

— Κι' ἂν ἡ τίγρεις ριχτοῦν ἐπάνω μας; ρώτησε ὁ Κουχίλλος.

— Δὲν θὰ τὸ κάνουν, γιατὶ πρὸς τὸ παρὸν διψοῦν, διψοῦν τρομερά. Πρέπει νὰ πιοῦν πρῶτα καὶ νὰ ξεδιψάσουν, γιὰ νὰ σκεφτοῦν κατόπιν νὰ χορτάσουν τὴν πεῖνα τους. 'Αλλά, πρὶν βρέξουν τὰ χείλη τους στὸ νερὸ τῆς χαβούζας, θὰ τὶς ἔχουμε ξαπλώσει κάτω νεκρές.

Οἱ χρυσοθῆραι δὲν ἡσύχασαν ἀπ' τὰ λόγια τοῦ κυνηγοῦ. Δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν πὼς εἶνε τόσο εὔκολο πρᾶγμα ὁ φόνος δυὸ τόσο τρομερῶν θηρίων.

Οἱ βρυχηθμοὶ ξαναντήχησαν τώρα πρόσχαροι. Τὰ δυὸ θηρία, εὐχαριστημένα ἀσφαλῶς γιὰ τὸ σκοτάδι π' ἁπλώθηκε γύρω, θὰ πλησίαζαν στὴ στέρνα νὰ πιοῦν.

Οἱ δυὸ κυνηγοὶ πλησίασαν κοντὰ στὴ στέρνα, ἔβγαλαν τὰ μεγάλα μαχαίρια τους, τὰ δάγκασαν στὸ στόμα τους, γονάτισαν κάτω πλάτη μὲ πλάτη καὶ στήριξαν τὶς μακρύκαννες καραμπίνες τους στὸν ὦμο τους. Ἦσαν ψύχραιμοι κ' ἀποφασιστικοί, ἂν καὶ ἤξεραν πὼς τὸ παραμικρὸ λάθος θὰ τὸ πλήρωναν μὲ τὴ ζωή τους.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ νεκρικῆς γαλήνης.

Κι' ἔξαφνα, οἱ θάμνοι ποὺ ἦσαν κοντὰ στὴ στέρνα ἀναταράχτηκαν καὶ δυὸ μάτια, ὅμοια μ' ἀναμένα κάρβουνα, φάνηκαν ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα.

Ἦταν ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ τίγρεις. Ἔρριξε γύρω της ἕνα γοργὸ βλέμμα, κύτταξε προσεχτικὰ πρὸς τὴ στέρνα κι' ἄφησε ἕναν βροντερὸ βρυχηθμό, καλῶντας τὸ σύντροφό της. Ἕνας δεύτερος βρυχηθμὸς ἀντήχησε, μερικὰ κλαδιὰ σπάσανε κ' ἡ δεύτερη τίγρις πήδησε κοντὰ στὴν πρώτη.

Ἦταν ἡ κρίσιμη στιγμή.

Τὰ δόντια τοῦ δὸν Βικεντίου Τραγαδούρου χτυποῦσαν ἀπ' τὴ φρίκη καὶ τὴν τρομάρα.

'Ο Βαράγιας κ' ὁ Κουχίλλος ψιθύριζαν κάποια προσευχή.

Ἔξαφνα, δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, ἄγρια καὶ λυσσασμένα σκουξίματα, θόρυβος πολύς, σπάσιμο ξερόκλαδων, ἀναστάτωσις...

Ἔπειτα ἔγινε πάλι ἡσυχία καὶ οἱ χρυσοθῆραι εἶδαν μ' ἀνακούφισι νὰ ξαναεμφανίζωνται ἐμπρός τους οἱ δυὸ ἀτρόμητοι κυνηγοί, μὲ τὶς καραμπίνες στὸ χέρι.

— Καὶ ἡ τίγρεις; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Κουχίλλος.

— Κοιμοῦνται τὸν ἀξύπνητο, ἀπάντησε ὁ γιγαντόσωμος κυνηγός. σφουγγίζοντας τὸν ἱδρῶτα του.

— Ἡ σφαῖρες μας δὲν λαθεύουν ποτέ, εἶπε κ' ὁ σύντροφός του, προσπαθῶντας νὰ φέρη σὲ λογαριασμὸ τὸ πουκάμισό του ποὺ εἶχε σχιστεῖ ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ὦμο ὥς τὸ δεξὶ μέρος τοῦ στήθους. Νὰ πάρη ὁ διάβολος, συνέχισε, μοῦ χάλασε, ἡ ἀναθεματισμένη, τὴν τουαλέττα!...

— Εἴσαστε πληγωμένος, φίλε μου, φώναξε ἔξαφνα ὁ Βενίτος, βλέποντας τὸ πουκάμισο τοῦ κυνηγοῦ μουσκεμένο στὸ αἷμα.

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα, ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα ὁ κυνηγός. Ἡ τίγρις τοῦ συντρόφου μου ἔφαγε τὴ σφαῖρα στὸ μάτι καὶ κεραυνοβολήθηκε. Ἡ δική μου χτυπήθηκε λίγο πιὸ πλάϊ κι' εἶχε τὸ κουράγιο νὰ σαλτάρη ἐπάνω μου καὶ νὰ μοῦ τραβήξη αὐτὴ τὴ μεγάλη νυχιὰ ἀπὸ τὸν ὦμο ὥς τὸ στῆθος. Μὰ τῆς ἔδειξα κι' ἐγὼ τὰ νύχια μου. Τῆς κατέβασα μιὰ μαχαιριὰ πολὺ—πολὺ πετυχημένη. Καὶ νά....

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κυνηγὸς ἔτρεξε κ' ἔσυρε κοντὰ στὴ φωτιὰ ποὖχαν ἀνάψει τώρα, λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὴ στέρνα, τὴν τίγρι ποὖχε σκοτώσει. Τὸ θηρίο ἔφερε, ἐκτὸς τοῦ τραύματος τῆς σφαίρας, καὶ μιὰ τρομερὴ μαχαιριὰ στὴν κοιλιά, ἀπ' τὴν ὁποία κρεμόντουσαν τώρα ἔξω τὰ σπλάχνα του!

Οἱ χρυσοθῆραι κύτταζαν μὲ εἰλικρινῆ θαυμασμὸ τοὺς δυὸ κυνηγούς.

Αὐτὸς ὁ περήφανος δὸν 'Εστεβὰν τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς συνεχάρη γιὰ τὸ κατόρθωμά τους. Στὸ μυαλὸ τοῦ 'Ισπανοῦ εὐγενοῦς εἶχε γεννηθεῖ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τοὺς δυὸ γίγαντας, μιὰ ἐπίμονη σκέψη. Νὰ τοὺς πείση δηλαδὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὴν ἐκστρατεία του. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ δεχόντουσαν, ὅταν θὰ τοὺς ὑπέσχοντο τὸ μερίδιό τους ἀπ' τὸ χρυσάφι ποὺ θὰ εὕρισκαν. 'Επιφυλασσόμενος νὰ τοὺς κάμη τὴν πρότασι αὐτὴ στὴν κατάλληλη στιγμή, τοὺς ἐκάλεσε νὰ λάβουν μέρος στὸ δεῖπνο ποὺ ἑτοίμαζαν, ἀργὰ κάπως ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων ποὺ διηγηθήκαμε. Ἕνα ὁλόκληρο ἀρνὶ ψηνόταν στὴ φωτιὰ κ' ἡ ὀρεκτική του κνίσα παρέσυρε τοὺς δυὸ κυνηγοὺς νὰ δεχτοῦν.

Κάθησαν ὅλοι κάτω στὴ χλόη σταυροπόδι. 'Ο δὸν Βικέντιος ἐκάλεσε καὶ τὸν Τιβούρκιο 'Αρελλάνο ποὖστεκε παράμερα, μὲ ὕφος πάντα μελαγχολικό.

— Ἐλᾶτε λοιπόν, πλησιάστε καὶ σεῖς, γενναῖε νέε μου, τοῦ εἶπε. Ἐλᾶτε, καθῆστε. Πρέπει νὰ πεινᾶτε βέβαια, ὅπως ὅλοι μας.

'Ο Τιβούρκιος ἀναστέναξε σιγανὰ καὶ πλησίασε κοντὰ στὴ φωτιὰ ποὺ ἦσαν καθισμένοι ὅλοι. Ἡ φλόγες ἐφώτισαν ἔξαφνα τὸ μελαγχολικό, περήφανο καὶ θαραλέο πρόσωπό του.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, τρία ζεύγη ματιῶν καρφώθηκαν πάνω του καὶ τρεῖς καρδιὲς χτύπησαν, διαφορετικὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη.

Πρῶτος ταράχτηκε, ἀντικρύζοντας τὸν Τιβούρκιο, ὁ δὸν 'Εστεβάν. Τὸ βλέμμα του ἄστραψε ἀλλόκοτα καὶ μερικὰ λόγια ξέφυγαν ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια:

— Σατανᾶ... Εἶν' αὐτός;... Αὐτός!... Τοῦ μοιάζει... Δὲν καταπίνει λοιπὸν ἡ μαύρη κ' ἄγρια θάλασσα τὰ θύματά της;... 'Υπάρχει Θεὸς τιμωρός;...

'Ο δεύτερος ποὖχε κατασυγκινηθεῖ στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Τιβουρκίου 'Αρελλάνου, ἦταν ὁ γιγαντόσωμος κυνηγός. Τὰ μάτια του θόλωσαν κ' ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Καὶ μὲ τὴ σειρά του ψιθύρισε κ' αὐτός, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούση κανείς:

— Θεέ μου!.... Θεέ μου!.... Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου.... Τόση ὁμοιότης!.... 'Η καρδιά μου θὰ σπάση ἀπ' τοὺς χτύπους.... Κύριε καὶ Θεέ μου, ἐλέησέ με!....

('Ακολουθεῖ)

□ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □

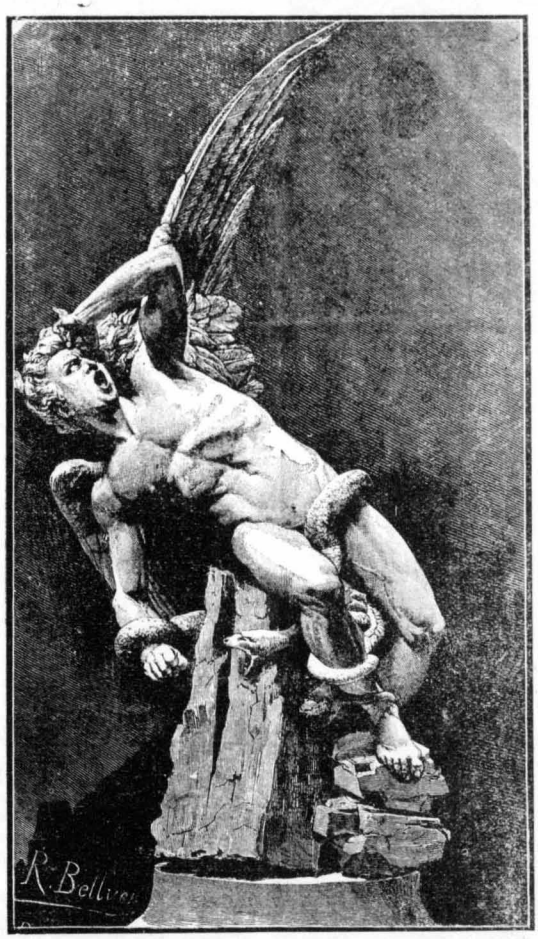

Ο ΕΚΠΕΣΩΝ ΑΓΓΕΛΟΣ
(Τοῦ 'Ισπανοῦ Ρικάρντο Μπελβὲρ Υ Ραμόν)